

Θεσσαλονίκη, Τρίτη 8 Ιανουαρίου 2030
Ώρα 07:30

«Λέμε καλημέρα σε ένα ακόμη μουντό, γεμάτο υγρασία πρωινό σαν αυτά που μόνο η πόλη μας μπορεί να προσφέρει! Σήμερα έχουμε σε απευθείας μετάδοση από το σπίτι του, μέσω του ασύρματου τοπικού δικτύου, τον αγαπητό σας αναλυτή κ. Θωμά Χατζή . . . Καλημέρα σας κύριε Χατζή . . . Πώς σας φαίνεται η κίνηση σήμερα στην πόλη;»

«Καλημέρα Μίρκα και σε σένα! Καλημέρα και στους τηλεθεατές μας που ξύπνησαν τόσο νωρίς για να μας απολαύσουν! Η κίνηση ως συνήθως είναι αμείωτη, σε μια πόλη που τη σώζει μονάχα ένα πράγμα. Η ολική κατεδάφιση και η μαζική ανοικοδόμηση με πιο ανθρώπινους όρους! Είναι κάτι που το ακούω από τη μέρα που συνειδητοποίησα τι θα πει πολυκατοικία και τι αυτοκίνητο. Θυμάμαι τον πατέρα μου, Μίρκα, στα τέλη του '80, να με ανεβάζει καβάλα στην πλάτη του στο Σείχ Σου προκειμένου να επισκεπτούμε τον ζωολογικό κήπο. Και ξέρεις κάτι Μίρκα; Όλοι οι υπόλοιποι γονείς με τα παιδιά τους ανέβαιναν στο λόφο με τα πόδια, και ας έρχονταν και από την Τούμπα! Το πρόβλημα ήταν και θα είναι η ανεξέλεγκτη χρήση των αυτοκινήτων και οι πολυκατοικίες.

»Για το Θεό!

»Κάποιος ας χρησιμοποιήσει και το μετρό! Τζάμπα το φτιάξαμε αυτό; Ή την υποθαλάσσια. Χα χα χα! Πλάκα κάνω. Αυτό κράτα το off the record Μίρκα».

Προτού τελειώσει ο αναλυτής την ανοησία του, πάτησα το off. Η μέρα έξω ήταν απαίσια και ο πρωινός

χάχας μαζί με τη γλυκερή παρουσιάστρια όσο και αν πάσχιζαν να ρίξουν το φταίξιμο στα αμάξια και τις πολυκατοικίες δεν κατάφεραν εντέλει να την καλύτερεύσουν ούτε στο ελάχιστο. Η Θεσσαλονίκη δε θα αλλάξει ποτέ. Τα ίδια στενά, οι ίδιες φάτσες, τα ίδια μαγαζιά διασκέδασης, με διαφορετικά ονόματα και λίγα παραπάνω gadgets. Κάθε μέρα τα ίδια. Τι λέω; Όσο και αν δεν το θέλω, τα πάντα είναι πια διαφορετικά σε σχέση με την εποχή που ο κύριος Χατζής πήγαινε στο Σέιχ Σου καβάλα στην πλάτη του πατέρα του.

Έτριψα το πρόσωπό μου και σηκώθηκα από το κρεβάτι. Σύρθηκα ως το μπάνιο σαν μελλοθάνατος που βαδίζει τα τελευταία του μέτρα και κοιτάχτηκα στον καθρέφτη. Τίποτα διαφορετικό. Είδα αυτό που περίμενα να αντικρίσω και αποφάσισα πως ο καθρέπτης χρώνο το χρόνο γίνονταν όλο και πιο ανεπιθύμητος. Έβγαλα τη γλώσσα στο είδωλό μου και βγήκα από το μπάνιο. Μπήκα με ελαφριά βήματα στην αποθήκη που είχε μετατραπεί σε γιγάντια ντουλάπα γεμάτη ρούχα. Το μάτι μου έπεσε πάνω σε ένα παλιό τζιν. Δεν έμοιαζε με τα υπόλοιπα που φορούσα, όταν ήμουν πιο νέος. Όχι. Για την ακρίβεια δεν μπορούσα να θυμηθώ πότε το είχα φορέσει τελευταία φορά, μα οι ανεπαίσθητες λευκές γραμμές που το διέτρεχαν σε όλο του το μήκος έμοιαζαν τόσο οικείες . . .

Με τι άχρηστες σκέψεις απασχολούσα το μυαλό μου τέτοια ώρα;

Χαμογέλασα συγκαταβατικά και βγήκα από την αποθήκη όσο πιο γρήγορα μπορούσα. Σαν να με κυνηγούσε κάποιος. Ή κάτι.

Τέλος πάντων. Είχα πολύ καιρό να σκεφτώ τέτοιου είδους πράγματα. Τί μου θυμίζει αυτό το ρούχο ή πώς έμοιαζε το πρόσωπό μου είκοσι χρόνια πριν; Μάλλον όλα οφείλονταν στο κρίσιμο της ηλικίας μου.

Όπως και να έχει όμως το πράγμα, έπρεπε να δουλέψω, εάν ήθελα να ασφαλιστώ, και αυτή ήταν η μόνη πραγματικότητα που ίσχυε για εμένα και άλλα πέντε εκατομμύρια εργαζομένων που είχαν περάσει τη μέση ηλικία. Το συμβόλαιό μου μιλούσε σαφώς για ακόμα ένα αναλογικό βιβλίο και τουλάχιστον δύο ψηφιακά σε μαxί format – 300 σελίδες το ένα. Εάν τα τελείωνα σε τρία χρόνια, θα έπαιρνα ένα πριμ της τάξης του ενός χρόνου λιγότερης εργασίας προ της σύνταξης, και αυτό μου ακουγόταν αρκετά γοητευτικό τη στιγμή εκείνη.

Πριν ενεργοποιήσω το αυτόματο κλείδωμα άρπαξα το σακάκι μου από την κρεμάστρα και έριξα μια τελευταία ματιά στο χώρο. Το βλέμμα μου κόλλησε για λίγα δευτερόλεπτα στην πόρτα της αποθήκης. Κούνησα το κεφάλι πέρα δώθε και την έκλεισα πίσω μου βγαίνοντας στο διάδρομο.

Το κοντρόλ με διαβεβαίωσε πως όλα είχαν ασφαλιστεί σωστά τη στιγμή που κοντοστάθηκα έξω από το ασανσέρ. Σκέφτηκα πως δε χρειαζόταν να περιμένω το διαολεμένο μηχάνημα να ανέβει τόσους ορόφους και περπάτησα προς τη σκάλα. Θυμήθηκα το ασανσέρ της πολυκατοικίας στην οδό Νικαίας, όπου γεννήθηκα και μεγάλωσα. Μία στις δυο φορές, που κάποιος το χρησιμοποιούσε, κολλούσε για ώρες ολόκληρες ανάμεσα στον πρώτο και το δεύτερο όροφο. Και έδειχνε μια ιδιαίτερη προτίμηση στις ηλικιωμένες γυναίκες.

Θυμήθηκα με χαιρεκακία την κυρία Σοφία, που δε με άφηνε να παίζω στον μεσώροφο, γιατί έκανα φασαρία, να βγαίνει από το παλιό ασανσέρ με τη βοήθεια των πυροσβεστών.

Το πράγμα πάντως είχε αρχίσει να με επηρεάζει. Το μυαλό μου, από τη στιγμή που ξύπνησα, γύριζε σε περασμένα και οπωσδήποτε σκονισμένα χρόνια. Ακόμη και η σκηνή με τον κύριο Χατζή ανεβασμένο στην πλάτη

του πατέρα του να κοιτούν τις πεινασμένες αρκούδες του ζωολογικού κήπου είχε αρχίσει να γίνεται ενοχλητική σκέψη.

Ευτυχώς οι αράχνες του παρελθόντος σκόρπισαν, μόλις ξεκλείδωσα την εξώπορτα και βρέθηκα στην Εγνατία. Ο υδράργυρος είχε σκαρφαλώσει κοντά στους τριάντα βαθμούς, μα η υγρασία ήταν ως συνήθως υψηλή και σε σχέση με την προηγούμενη εβδομάδα, εντονότερη. Παρ' όλα αυτά σήκωσα το γιακά μου καλύπτοντας το στόμα και τη μύτη μια και όλοι οι πεζοί της Εγνατίας έμοιαζαν σαν να κολυμπούν σε ένα μαύρο ποτάμι από καυσαέρια. Γύρισα την πλάτη στο μεγάλο δρόμο και αρχίζοντας να περπατάω στα στενά, κατηφόρισα ώσπου βγήκα στη δημοτική βιβλιοθήκη στην οδό Εθνικής Αμύνης. Είχα σταματήσει να χρησιμοποιώ αυτοκίνητο, και το μετρό δε βόλευε καθόλου τους σημερινούς σκοπούς μου.

Όταν πέρασα στην απέναντι πλευρά του δρόμου, στα αυτιά μου έφτασαν φωνές από δεκάδες στόματα. Σταμάτησα και κατέβασα το γιακά μου από τη μύτη για να διακρίνω καλύτερα την πηγή της αναμπουμπούλας. Ένας πολύ μεγάλος αριθμός από νέους άντρες και γυναίκες ξεχύθηκαν στην Εθνικής Αμύνης κρατώντας τσάντες γεμάτες με φειγβολάν και αφίσες. Υπέθεσα πως ετοιμάζαν κάποιου είδους διαδήλωση μέσα στις επόμενες ημέρες και προσπαθούσαν να κάνουν από τώρα κιάλας αισθητή την παρουσία τους. Οι φοιτητές με γοργό βήμα απέκλεισαν τη μεγάλη οδό που οδηγούσε στην παραλία, σταμάτησαν κάθε είδους μεταφορικό μέσο και άρχισαν να μοιράζουν τα χαρτιά που κρατούσαν στα χέρια τους.

Σκέφτηκα πως μερικά πράγματα ποτέ δε θα άλλαζαν, ακόμα και αν περνούσε μια ολόκληρη ζωή. Θα έλεγε κανείς πως στα υπόγεια των πανεπιστημίων

υπάρχουν καλά κρυμμένα τυπογραφεία που από το πρωί μέχρι το βράδυ εκτυπώνουν προκηρύξεις και αφίσες συναυλιών. Η χώρα μας ήταν μάλλον ένα από τα τελευταία μέρη στον πλανήτη όπου, αν κάποιος ήθελε να διαδηλώσει, θα το έκανε στο δρόμο. Σε όλη την υπόλοιπη Ευρώπη οι φοιτητές διαδήλωναν μέσω των πανεπιστημιακών τηλεοπτικών καναλιών, ραδιοφωνικών σταθμών και διαδικτυακών σελίδων.

Τελικά, άφησα πίσω μου τους φοιτητές και άρχισα να περπατώ προς τη θάλασσα. Πέρασα την παλιά στρατιωτική λέσχη που, εγκαταλειμμένη όλη την τελευταία δεκαετία, έστεκε άβαφη και απεριποίητη απέναντι από τη μικρή πλατεία του Κρατικού Θεάτρου, και αποφάσισα να στρίψω δεξιά προκειμένου να συνεχίσω την πορεία μου προς τα γραφεία του εκδοτικού οίκου. Ξαφνικά, ένιωσα ένα απαλό άγγιγμα.

Θα μπορούσα να πάρω όρκο πως τη στιγμή αυτή την είχα ξαναζήσει.

Οι αναμνήσεις μου όμως έμοιαζαν με τα πεσμένα φύλλα των λιγιστών δέντρων που ταλαιπωρούσε και ανακάτευε ο μολυσμένος βαρδάρης.

Στάθηκα ακίνητος.

Μια απαλή γυναικεία φωνή ακούστηκε πίσω μου:

«Κύριε . . . » Η φωνή ήταν νεανική και ευγενική, αν και κατά κάποιο τρόπο, διστακτική και φοβισμένη.

«Εάν θα θέλατε να σας δώσω ένα . . . Από τα ενημερωτικά μας. Θα μάθετε αρκετά πράγματα για τα οικονομικά προβλήματα που αντιμετωπίζουμε εξαιτίας των υψηλών διδάκτρων. Εάν θέλετε, βέβαια».

Πριν προλάβει να τελειώσει τη φράση της, γύρισα για να πάρω ένα. Μια ματιά της στάθηκε αρκετή για να ζωντανέψει τα περασμένα. Εκείνη τη στιγμή η σκέψη μου πέταξε πέρα από τον γκρίζο ουρανό και τη θολή θάλασσα, ξέφυγε μέσα από τα κρυστάλλινα δόντια

αμέτρητων χειμώνων και καλοκαιριών, μόλις αντίκρισα τα κατάμαυρα ίσια μαλλιά και τα σκοτεινά μάτια της Αλίκης. Πέρασε από πάνω μου αρπάζοντας τρεις κουρασμένες δεκαετίες και τις έπνιξε στα κατακόκκινα χείλη της. Μετά από τόσα χρόνια ξαναζούσα μια στιγμή από το μακρινό παρελθόν, την οποία είχα κρύψει τόσο βαθιά, που είχα καταφέρει να τη χάσω για πάντα. Είδα, σαν να είχε συμβεί λίγα δευτερόλεπτα πριν, τον εαυτό μου στη μικρή πλατεία του Κρατικού Θεάτρου να περιμένει ανυπόμονα για εκείνη. Ύστερα ήρθε και με άγγιξε απαλά στην πλάτη. Τύλιξε αργά τα λευκά χέρια της γύρω από το λαιμό μου και ανέπνευσε γλυκά στο αυτί μου. Χαμογέλασα και τη σήκωσα στην αγκαλιά μου. Τα μακριά μαλλιά της μπλέκονταν με τα δικά μου καθώς φιλούσα με πάθος τα χείλη της και στροβιλιζόμουν γύρω από τον εαυτό μου. Φιλούσα το υγρό της στόμα και στροβιλιζόμουν.

Στροβιλιζόμουν, ενώ οι αισθήσεις μου έσβηναν μαζί με την αναδυόμενη ανάμνηση.

Άκουγα όμως τώρα τη φωνή της νεαρής κοπέλας:
«Κύριε . . . Κύριε . . . »